

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Mare de Déu de Joncadella, Reina del pla del Bages

Venerada des de temps immemorial, la imatge de la Mare de Déu de Joncadella hauria estat trobada, segons la tradició popular, en una petita cova coberta de joncs. Aquest seria l'origen del topònim que, des del segle XI, trobem documentat amb diverses formes derivades del llatí *juncus* (jonc).

El temple actual és de mitjan segle XVIII, menys l'interior, que fou destruït en l'incendi sacríleg de 1936, moment en què desaparegué l'antiga imatge gòtica de la Verge Maria. La talla actual, de l'escultor vigatà Julià Fàbregas, fou beneïda l'any 1949. L'atribut o complement dels dos captius agenollats als peus de la imatge data de temps immemorial.

Hom el relacionaria amb l'alliberament de dos fills de la feligresia, Pere Savit i Jaume Besora, dels actuals masos Mollet i Besora, presoners dels sarraïns en terres algerianes.

El culte, constant i concorregut, manifesta la devoció dels fidels comarcans a la seva patrona: casaments, primeres comunions, noces d'or i d'argent i altres festes familiars ho demostren. La missa dominical i l'aplec del Dilluns de Pasqua convoquen bon nombre de devots, d'entre els quals ha sorgit l'associació Amics de Joncadella. «*Aquí vénen cavallers, ciutadans i gent honrada...*», proclama el vers inicial d'una antiga i famosa dècima, esdevinguda popular.

Diumenge de l'Ascensió del Senyor | Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols (1,1-11)

[...]. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem, i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven units li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més allunyats de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial (Salm 46)

Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns, puja el Senyor.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (1, 17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dóna entre els sants [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (24, 46-53)

[...]. Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escriitures: El Messies havia de patir i ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el Pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que hauréu estat revestits del poder que us vindrà de dalt.» Després se'ls endugué fora, fins a prop de Betània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portat amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo [...].

2

full

Pedagogia del desig | Mn. Marc Majà i Guiu

En l'Ascensió del Senyor, després de la comunió, adreçem a Déu l'oració següent: «feu que el desig de la nostra fe cristiana tendeixi cap allà on és amb vós un que és home com nosaltres». Amb això estem demanant que els nostres anhels humans apuntin cap al cel, on hi ha Jesucrist, que és Déu i home.

Què podem dir dels desigs humans? El papa emèrit Benet, en una de les seves darreres intervencions, va fer una catequesi magnífica sobre aquesta qüestió: el «desig» que alberga el cor humà i la seva relació amb Déu.

Les diferents experiències humanes, si bé poden proporcionar felicitat, sempre deixen un regust agredolç: la joia gairebé mai no és plena i, fins i tot en aquells casos en què ho és, es veu amenaçada pel pas del temps (que,

en darrer terme, s'acaba enduent aquella joia). «L'home, en definitiva, coneix bé allò que no el sacia, però no pot imaginar o definir què li faria experimentar aquesta felicitat de la qual porta la nostàlgia al cor.» ¿Com sortir d'aquest atzucac: sé quines són les coses que no m'omplen, sé que tinc set de ser plenament feliç, però... on puc calmar veritablement aquesta set?

Humanament es tracta d'un carreró sense sortida; però, acceptant la possibilitat que Déu hi sigui, aquest «desig sempre insatisfet» es converteix, justament, en una petjada de Déu en la criatura humana, en una enyorança que ell li ha dipositat al cor, en un impuls per a buscar-lo. Que la festa de l'Ascensió ens mogui a cercar, ja aquí, Aquell qui sabem que està en el cel amb el Pare.

Et ascéndit in caelum, sedet ad dexteram Patris |

Romà Casanova, bisbe de Vic

Llegim en l'evangeli: *Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu* (Mc 16,19). I d'aquest fet en fem professió de fe. Els fets salvadors de Crist a favor nostre també inclouen la seva ascensió al cel.

En l'evangeli trobem com Jesús, després de la seva resurrecció, es va trobar moltes vegades amb els seus deixebles amb la seva humanitat glorificada, que mantenia els signes de la seva passió. Jesús parlava amb ells i es manifestava sota vels que no permetien que el reconeguessin immediatament; també menjava amb ells i convidava a tocar-lo i a posar el dit i les mans als forats dels claus o de la llança. Però aquestes aparicions del ressuscitat tingueren un final. «La darrera aparició de Jesús s'acabà amb l'entrada irreversible de la seva humanitat a la glòria divina simbolitzada amb el núvol i amb el cel, on seu des d'ara a la dreta de Déu. Només d'una manera excepcional i única es mostrarà a Pau, com a l'avortó (1Co 15,8), en una darrera aparició que el constitueix en apòstol» (CEC, 659).

El que marca el pas del caràcter velat de les manifestacions de les aparicions del ressuscitat a la glòria del Crist exaltat a la dreta del Pare, és l'esdeveniment, al mateix temps històric i transcendent, de l'Ascensió. La dinàmica que s'inicia en l'Encarnació —el Fill és enviat al món pel Pare— ara arriba a la seva fi. Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell qui n'ha baixat, el Fill de l'home (cf.

Jn 3,13). Però aquesta pujada al cel de Jesucrist és per nosaltres: «Deixada a les seves forces naturals, la humanitat no té accés a la Casa del Pare (cf. Jn 14,2), a la vida i a la felicitat de Déu. Només el Crist ha pogut obrir aquest accés a l'home, "perquè nosaltres, els seus membres, tinguéssim confiança de seguir on ens ha precedit el nostre cap i pastor" (Prefaci de l'Ascensió)» (CEC, 661).

En el Credo professem: «Jesucrist se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu Pare totpoderós.» L'ascensió de Crist el porta a la glòria que li pertoca com a Fill unigènit de Déu: seu a la dreta del Pare. «Per dreta del Pare entenem la glòria i l'honor de la divinitat, allí on aquell que existeix com a Fill de Déu abans de tots els segles, Déu i consubstancial al Pare, s'asseu corporalment després d'haver-se encarnat i d'haver estat glorificat en la seva carn» (CEC, 664).

Jesucrist assegut a la dreta del Pare no es desentén de nosaltres, la seva Església que peregrina per aquest món. Cal tenir presents aquelles seves paraules: *Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món* (Mt 28,20). Ell és present enmig de la seva Església fins a la fi dels segles. Ell en el cel exerceix el seu únic i etern sacerdoci a favor nostre, sempre vivent per intercedir a favor dels qui per mitjà d'ell s'atansen a Déu (cf. Hb 7,25). La litúrgia en aquest món i el sacerdoci cristià tenen en Crist la seva realitat original, des de la qual s'entén, es viu i s'exerceix tota litúrgia i tot sacerdoci.

Agenda litúrgica de la setmana

12 □ Diumenge de l'Ascensió del Senyor / Cicle C. Sant Nereu, sant Aquileu i sant Pancraç, màrtirs (ss. III-IV).

Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Lluc 24,46-53

Litúrgia de les hores: Setmana III

13 □ Dilluns. Mare de Déu de Fàtima. Sant Pere Regalat, prevere (1390-1456).

Lectures: Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33

14 ■ Dimarts. Sant Maties, apòs-

tol (†80?). Sant Ponç, màrtir (†257). Santa Gemma Galgani, verge (1878-1903).

Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17

15 □ Dimecres. Sant Isidre, llaurador (ss. XI-XII). Santa Joana de Lestonnac, religiosa (1556-1640).

Lectures: Fets 20,28-38 / Salm 67 / Joan 17,11b-19

16 □ Dijous. Sant Ubald, bisbe, (1084-1160).

Lectures: Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26

17 □ Divendres. Sant Pasqual Bailón, religiós (1540-1592).

Lectures: Fets 25,13b-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19

18 □ Dissabte. Sant Joan I, papa i màrtir (523-526). Sant Pròsper, bisbe (s. VIII).

Lectures: Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25

19 ■ Diumenge de Pentecosta / Cicle C. Sant Pere Celestí, papa (1215-1296). Sant Francesc Coll, prevere, (1812-1875).

Les raons de la casella de l'IRPF

Avui parlarem de l'IRPF: el fet que l'Estat faciliti a través de la declaració de renda el finançament de l'Església és vist, per alguns, com un residu del nacionalcatolicisme i una discriminació envers les altres religions.

La història

En primer lloc, recordem que aquesta col·laboració per al finançament prové de la desamortització de 1835, quan es van posar a la venda tots els béns de la clerecia, hospitals religiosos, cases de misericòrdia i ordes religiosos —suprimits per decret—, que no va servir per a altra cosa que per a enriquir tota una classe de propietaris que foren la base social dels governs liberals. En 1851 es va acordar una renda anual perpètua que l'Estat passava a l'Església en reparació dels danys soferts en el seu sosteniment i aquesta renunciava a tots els béns que li havien estat robats.

Però, deixant de banda la història, aquesta col·laboració no es podria mantenir si no hi hagués una *realitat* en què basar-se. Ja en democràcia, els acords de 1979 entre les dues parts deien que «*el Estado no puede ni desconocer ni prolongar indefinidamente obligaciones jurídicas contraídas en el pasado*».

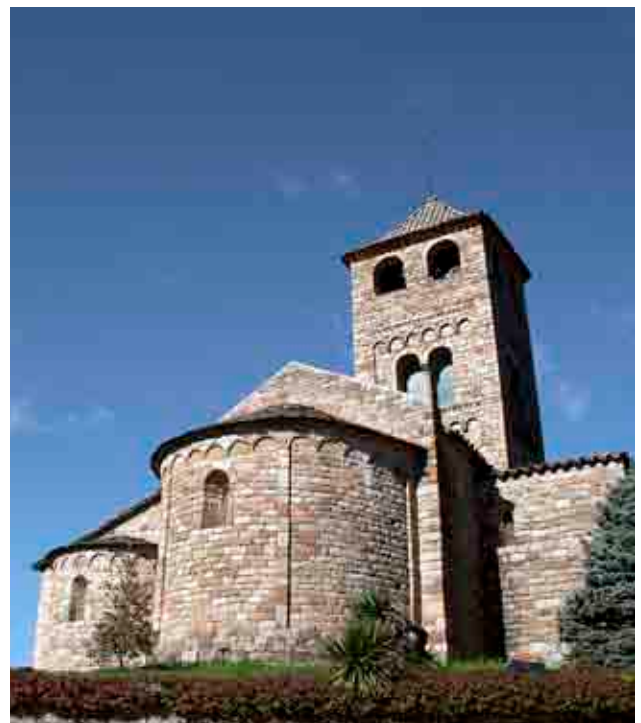
L'assignació directa dels pressupostos va quedar suprimida l'any 2006 i la col·laboració de l'Estat avui és facilitar que siguin els ciutadans (i només ells) qui decideixen quina part dels seus impostos van vers el finançament de l'Església, que se sotmet anualment —a diferència d'altres entitats finançades per fons públics, com els partits o els sindicats— a un referèndum lliure i democràtic a través de la creueta de la renda. Dues dades: aquesta recaptació és el 25% del pressupost de l'Església i les declaracions amb la creueta a favor de l'Església han augmentat en més d'1 milió entre el 2006 i el 2010.

Com justificar avui aquesta col·laboració? No es demana a l'Estat que discrimini o que faci privilegis, sinó que *s'adapti a la realitat*. El legislador no pot tractar de la mateixa manera l'italià o el francès a

Catalunya que el català o el castellà, i a ningú no se li acudirà dir que això és una discriminació envers les altres llengües. O un diari esportiu no dedicarà les mateixes pàgines al futbol que al tennis taula, per exemple. Ja Aristòtil parlava de justícia distributiva en aquest sentit.

La labor de l'Església

Mirem la *realitat*: segons el CIS, a finals del 2011 un 74'5% dels espanyols es declaraven catòlics —tenint present que això vol dir coses molt diferents— i un 1'9%, creients d'altres religions. A Espanya hi ha 18.633 sacerdots i 1.227 seminaristes. Dades recents de l'obra social dels catòlics: 107 hospitals (387.356 hospitalitzats i assistits); 128 ambulatoris i dispensaris (849.728 assistits); 876 cases per a ancians, malalts crònics, invàlids i minusvàlids (57.653 residents i assistits); 937 orfenats i altres centres per a la infància (10.835 assistits); 321 guarderies (10.607 alumnes); 365 centres especials d'educació o reeducació social (53.140 alumnes); 305 consultoris familiars i centres per a la vida i de la família (324.377 assistits). Hi ha 137 capellans dedicats al treball en 82 presons on hi ha internats més de 45.000 reclusos, tasca en què col·laboren 2.769

Fotolocal / Oriol Molas / Església d'Espinelves

voluntaris. A més, 73 centres per a l'acolliment de reclusos en llibertat provisional, 54 d'atenció a toxicòmans i 24 per a malalts de la sida. Càritas va invertir 230 milions (el 62%, provinents de privats) via 17 programes d'assistència social dins el territori de l'Estat. A l'exterior, Mans Unides va dedicar 46 milions d'euros recaptats (un 83%, procedent de privats) a 720 projectes. I no solament: l'Església té a càrrec seu el 80% del patrimoni històric-artístic del país i ajuda 14.000 missioners espanyols arreu del món.

He intentat explicar com són les coses. Tant de bo que es tractés amb més respecte el tema dels diners de l'Església; a vegades sembla com si fossin beneficis d'una empresa privada per al gaudi de quatre. L'Església és una entitat amb vocació pública per al servei dels altres i la *realitat* de la seva labor fins al dia d'avui, amb tot el que estalvia a l'Estat, mereix la seva col·laboració, sigui com fins ara o amb altres sistemes. No és que no es pugui canviar o millorar, però s'agrairia una justificació més enllà dels eslògans i dels tòpics de la intolerància.

Fotolocal / Oriol Molas / Església de Torelló

Preguntes i respostes

L'Església estalvia diners a l'Estat?

És molt difícil conèixer amb exactitud la quantitat que l'Església estalvia a l'Estat. Solament en el camp educatiu, on aquest càlcul és molt més senzill, podem afirmar que, segons dades del mateix Ministeri d'Educació, una plaça en un centre públic té un cost anual de 3.518 euros. En un centre concertat, aquesta mateixa plaça costa a l'erari públic únicament 1.841 euros. Únicament per aquest concepte, i prenent com a base les dades de despesa pública del Ministeri d'Educació en el 2009, l'Església estalvia a l'Estat 4.399 milions d'euros.

El patrimoni de l'Església és un tresor econòmicament rendible?

L'Església és dipositària d'un important patrimoni cultural que al llarg dels segles ha estat creat

o rebut per diferents institucions eclesiàstiques. Aquest patrimoni no es planteja com una riquesa en si mateixa, ni suposa un tresor econòmic o font de negoci. S'ha plantejat sempre com un servei als altres, un tresor cultural per a tothom, però en cap cas un tresor econòmicament rendible. Més aviat tot al contrari.

I si hi hagués un canvi en la legislació fiscal?

L'Església estarà sempre al que dicti la llei. Si hi hagués un canvi en la legislació fiscal, estaria al que dictés la norma, sempre amb el límit dels beneficis previstos en els Acords, que tenen rang superior. L'Església continuarà complint la seva missió amb els mitjans de què disposi. Lògicament, si es disposés de menys recursos, les activitats podrien veure's minvades; però, amb més o amb menys mitjans, l'Església continuarà fent molt per tants que encara necessiten tant.

Crònica de la segona visita pastoral a l'arxiprestat de Guillerics-Congost (VII)

Acabant a Santa Eugènia del Congost, adoració del Santíssim, agraïments i àgape fraternal amb menjar jueu.

El diumenge 2 de desembre, la visita era a Sant Pere d'Osor. El senyor rector, Mn. Ramon Oller, capellà de Girona i rector de la Cellera, ens esperava a l'església somrient. Confessionari, catequesi i missa estacional solemne. Amb el «vetlleu i pregueu» del primer diumenge d'Advent, el senyor bisbe ens ensenyava l'espera i l'esperança que hem de viure, per a preparar el Nadal i perquè estiguem a punt per a «presentar-nos drets davant el Fill de l'Home» (Lc 21,36).

La visita seguí a la parròquia-santuari de Santa Maria del Coll, sobre el pantà de Susqueda i enfront del Far. Com que feia tramuntana, els boscos eren nets i l'ambient transparent; els santuaris, com si estiguessin a tocar.

Besàrem la imatge del cambril cantant els goigs i, per la nova escala de ciment, baixàrem a fer una pregària al cementiri.

Acolliment joiós i fraternal.

A les cinc de la tarda, reunió del consell parroquial, molt animada. «És que jo no sabia viure sense la missa del diumenge», deia un conseller cantor. Explicaren com s'ha pogut pintar l'església, els petits avatars de la catequesi, històries i història local.

El preciós «Llibre de visites» comença l'any 1687.

I calgué emprendre un camí de retorn, passant pel túnel de Bracons.

El dissabte 8 de desembre, festa de la Immaculada, el bisbe féu la visita pastoral a Santa Maria de Seva. Acollit per Mn. Joan Mir, rector i col·laborador seu en la Secretaria General del bisbat, el prelat es posà al confessionari. Esperant l'hora de la missa, es feia catequesi sacramental als assistents, entre ells un grup de vuit nois i sis noies que es confirmaven. Molt atents i ordenats. La missa estacional, ben preparada, s'anava desenrotllant, plàcida i serena, com el cel clar de la nit de la Puríssima. En l'homilia el pastor ensenyava tots els assistents a estimar Jesucrist, seguint l'exemple de la Santa Verge que a Natzaret respon a l'enviat de Déu: «Sóc l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la vostra paraula» (Lc 1,38).

Al final, amb l'exposició del Santíssim es pregava per les vocacions. Agraïment al rector, al vicari, Mn. Martin, als col·laboradors, els catorze confirmats i a tota la família parroquial que omplia la nau.

Finalment, catequistes i col·laboradors voluntaris es reuniren a Ca les Monges per explicar el seu treball en els diferents àmbits pastorals. Seva té vitalitat i el bisbe l'encoratjà.

Breus

► **Nova ordenació diaconal** El 19 de maig propi-
nent, Pasqua de Pentecosta, a les 18'00h, el nostre
bisbe Romà Casanova conferirà l'ordenació diaconal
al seminarista Eduard Flores i Serradell, natural de
Ripoll i vinculat durant molts anys a la parròquia de
Sant Josep Obrer. La celebració tindrà lloc a les cinc
al monestir de Santa Maria de la capital del Ripollès.
És el quart diaca ordenat a la nostra diòcesi durant
el present curs.

► **Exposició «Facies fidei» al Museu** Moltes obres
d'art medievals van ser produïdes com a eines o es-
cenografies destinades al culte cristià. A més de les
seves qualitats materials i estilístiques, cal tenir en

compte el missatge cultural i espiritual que trans-
metien a les persones del seu temps. Les riques
col·leccions d'art litúrgic medieval conservades a
Catalunya són testimonis d'uns segles crucials en la
història del nostre país i de la seva cultura. El Museu
Episcopal de Vic, en el marc de l'Any de la Fe, propo-
sa pautes per a aquesta lectura de les seves obres
d'art romànic i gòtic exhibides a les sales perma-
nents. El diàleg amb set peces procedents de les
col·leccions diocesanes dels bisbats de Barcelona,
Girona, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa i Urgell
permetrà de veure com els homes i dones de la
Catalunya medieval percebien i vivien els conceptes
bàsics de la fe cristiana. Fins al 27 d'octubre.

Més d'un centenar de participants en la Jornada Diocesana de Catequesi

El diumenge 7 d'abril va tenir lloc la Jornada Diocesana de Catequesi a la Cova de Sant Ignasi de Manresa. Més d'un centenar de catequistes es van aplegar en el santuari ignasià per participar d'aquesta jornada formativa i de convivència en el marc de l'octava de Pasqua.

Enguany, fent un parèntesi en la formació sobre el Credo, es va voler aprofundir en l'acte de creure, en el marc de l'Any de la Fe. Per això vam encomanar a Mn. Xavier Morlans que ens fes reflexionar sobre aquest punt des de la seva experiència en iniciatives evangelitzadores i com a consultor del Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització.

Amb el títol *El primer anunci, porta i fonament de la fe*, ens va fer veure com la fe és la descoberta de l'amor de Déu, de la trobada amb el Senyor ressuscitat en el nostre cor, i, per tant, com el catequesi ha de propiciar aquesta trobada amb Jesús, especialment per la pregària, que pot ser afavorida de diverses maneres. Aquí va abundar en mètodes i iniciatives diverses que poden ajudar-nos a portar-ho a terme.

Després del diàleg amb el ponent i del dinar, moment més favorable per a compartir plegats i canviar impressions, els assistents es van poder passejar per la casa d'exercicis, que està en procés d'obres i

remodelacions.

A la tarda Mn. Morlans ens va presentar en primícia la pel·lícula de dibuixos catequètics *La creu i l'estel*, amb guió d'ell mateix, que relata les aventures d'un nen d'onze anys que, a l'entorn de Santa Maria del Mar de Barcelona, descobreix la fe en Jesús i la comunitat cristiana. No podíem acabar sense demanar a mossèn Xavier alguna cançó, i ens en va cantar tres del disc *Veus per a una nova evangelització*, de recent estrena. Posteriorment, vam celebrar l'eucaristia a l'església de la Cova, presidida pel nostre bisbe Romà, que ens va acompanyar durant tota la jornada, jornada que va acabar amb la benedicció dels catequistes i enviament a la plaça del santuari.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-llovera

Crist, font de la Pregària Eucarística

A l'origen de la Pregària Eucarística hi trobem el darrer sopar de Jesús: «Feu això en memòria meva.» Així, després de l'aclamació de la lloança del «Sant, sant, sant», s'arriba al punt de la seva màxima densitat litúrgica i teològica. En aquest moment es fa memòria de l'esdeveniment de la mort i resurrecció de Crist i les seves paraules sobre el pa i el vi en el darrer sopar. El sacerdot primerament consagra el pa i el mostra a l'assemblea litúrgica; després fa el mateix amb el vi. El silenci és intens. Quan el prevere diu: «Proclameu el misteri de la fe», l'assemblea

litúrgica hi respon a l'uníson amb una de les aclamacions que ofereix el missal, que són una síntesi que ens recorda el misteri de la mort i resurrecció de Jesús, invocant el seu retorn gloriós.

Jesús, segons la tradició jueva, va formular una pregària d'acció de gràcies per tot el que Déu havia fet des de la creació del món a favor de la humanitat. Ara Jesús hi insereix una novetat: una nova aliança en la seva mort i resurrecció.

A partir d'aquest nucli original, que és precisament l'acció de gràcies de Jesús, en etapes successives pren forma la Pregària Eucarística.

Tots els «goigs» de Mossèn Forner | Carles Riera.....

A finals de l'any passat aparegué l'edició d'una carpeta que col·lecciona goigs, himnes, virolais i altres cants del poeta Mn. Climent Forner, habitual col·laborador d'aquest «Full Diocesà». Llegim en la presentació: «L'autor ha sabut copsar la riquesa cultural, la seva història, els seus racons i la seva gent, i ho ha plasmat en cadascuna de les seves composicions poètiques, donant vida i convidant-nos a contemplar i redescobrir l'encís dels diferents indrets on es canten aquests goigs.»

És un aplec de vuitanta-dues peces literàries populars —aviat és dit!— que van del 1948, la més antiga, fins al 2012, la més moderna, dedicades a diferents advocacions de la Mare de Déu i a sants i santes que es veneren en esglésies, ermites, masies, etc., de Catalunya, moltes d'elles ubicades dins la diòcesi de Solsona, però una mica de pertot.

És prou conegut que Mn. Climent Forner té una gran habilitat a escriure versos. I encara que ell mateix considera que, en aquestes composicions de caire popular, el poeta se sent condicionat per la vida del sant o santa —d'acord amb les dades de la tradició—, el resultat obtingut és molt meritori. Com a mostra, un botó (solament la tornada i algunes estrofes dels «Goigs de Santa Maria de N'Hug»):

*Puix heu fet de la cabanya
dels pastors vostre aixopluc:
Reina de l'alta muntanya,
Santa Maria de n'Hug.*

Sou germana entre germanes
de Montgrony i de Falgars,
tres xicoies bosquetanes
que floríreu ben al ras.
Animeu, perquè és de plànyer,
el romeu que diu: —No puc.—

Pastoreu-nos nit i dia,
agambeu-nos amb pa i vi,
amb pa i vi d'Eucaristia
que no ens deixa defallir.
Oh pastora que no enganya,
el folcat se'n fia ull cluc.

Diferents entitats gogístiques de Catalunya han donat el seu suport al projecte d'edició de *Tots els Goigs de mossèn Climent Forner*: l'Associació Medieval de Bagà, els Gogistes Penedesencs, els Amics dels Goigs de Barcelona, els Gogistes Solsonins, els Amics dels Goigs de Sabadell i els Gogistes Tarragonins. Es tracta d'una aportació més a la commemoració del vuitanta-cinquè aniversari de Mn. Climent. Per molts anys!

Llibres | Els Salms

Amb el títol *Els Salms* i el subtítol *Un diàleg sincer amb Déu*, l'Associació Bíblica de Catalunya, el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i l'Editorial Claret han editat fa pocs mesos (novembre 2012) un volum de 392 pàgines però en format de butxaca que recull els cent cinquanta salms de la Bíblia —segons la versió de la BCI (Bíblia catalana. Traducció interconfessional)— precedits d'una introducció del biblista Joan Ferrer i Costa, com també d'una succinta però substancial presentació de cada un dels salms a càrrec del mateix professor. Com sabem, els salms constitueixen una part

fonamental de la pregària cristiana (manllevada de la tradició hebrea) i nodreixen l'oració litúrgica de l'Església. Per això és bo de tenir-los disponibles en una edició manejable, a fi de poder-se'n servir oportunament. Aquest volum, doncs, contribueix a aquesta finalitat. Com diu J. Ferrer al final de l'esmentada introducció, cal que els salms «ens amarín, com la pluja fina, perquè puguin donar fruits de lloança al nostre Déu en la terra de les nostres vides».

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60